

Ти мене не любиш, не жалієш...

Сергій Єсенін

Ти мене не любиш, не жалієш;
Не красивий я, чи щось іще?
Очі ти примружила і млієш,
Голову поклавши на плече.

Молода, сміливо обіймаєш
І рукою звично пестиш чуб.
Розкажи, скількох ти пам'ятаєш?
Скільки рук гарячих? Скільки губ?

Все зганьбила їх постійна зміна,
Може, серця не торкнула лиш.
Ти стільком сідала на коліна!
А тепер у мене ти сидиш.

І лице освітлює байдуже
Не любов — примарний блиск її.
Я і сам люблю тебе не дуже,
В спогади поринувши свої.

Що мені твоє ласкаве слово
І лінивий погляд з-під повік?
Як в житті зустрілись випадково,
Так і розпрощаємось навік.

Я тобі нічого не пораджу,
Шлях у тебе власний. Тільки знай:
Тих, що не ціловані, не знаджуй,
Тих, що не горіли, не займай.

І коли у іншого під боком
Щебетати будеш про любов,
Може, нам в провулку ненароком
Доведеться стрінутися знов.

До щасливця пригорнувши плечі,
Очі скромно опустивши вниз,

Ти до мене скажеш: "Добрий вечір!"
Я промовлю: "Добрий вечір, місс!"

І ніщо душі не потривожить,
Не охопить дрожем ні на мить.
Хто кохав, кохати вже не зможе,
Хто згорів, того не підпалить.

Переклад Олександра Грязнова